

Rolnummer 5743
Arrest nr. 138/2014 van 25 september 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 156 en 160 van de Nieuwe Gemeentewet, in samenhang gelezen met de artikelen 1 en 6 van de algemene wet van 21 juli 1844 op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Leuven.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 16 oktober 2013 in zake Walter Appels tegen de Pensioendienst voor de Overheidssector, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 7 november 2013, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Leuven de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden art. 156 en 160 van de Nieuwe Gemeentewet in combinatie met de artikelen 1 en 6 van de wet van 21 juli 1844 op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat in geval van vaste benoeming, de civiele diensten als tijdelijk beambte bewezen, aan de gemeenten, aan de instellingen die er van afhangen, aan de verenigingen van gemeenten, alsmede de diensten bewezen door de brigadecommissarissen en de gewestelijke ontvangers, in aanmerking genomen worden om de rechten op het pensioen van de belanghebbenden en van hun rechthebbenden vast te stellen, terwijl prestaties in het kader van het bijzonder tijdelijk kader niet in aanmerking worden genomen om de rechten op het pensioen van de belanghebbenden en van hun rechthebbenden vast te stellen ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- Walter Appels;
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. D. D'Hooghe en Mr. A. Carton, advocaten bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 18 juni 2014 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en J.-P. Snappe te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 9 juli 2014 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 9 juli 2014 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

W. Appels werkte van 26 juni 1978 tot 25 juni 1979 en van 1 oktober 1979 tot 31 maart 1980 bij het gemeentebestuur van Turnhout onder het statuut van bijzonder tijdelijk kader (BTK). Op 1 april 1980 werd hij tot klerk benoemd bij het gemeentebestuur van Turnhout. Op 1 oktober 1988 werd hij tot secretaris benoemd van het OCMW van Huldenberg.

Naar aanleiding van een pensioenaanvraag van W. Appels, deelt de Pensioendienst voor de Overheidssector (PDOS) hem op 5 september 2011 mee dat hij vanaf 1 oktober 2011 recht heeft op een gemeentelijk rustpensioen. Bij de berekening van het pensioenbedrag werd evenwel geen rekening gehouden met de prestaties die hij verrichte onder het BTK-statuut.

Op 8 mei 2012 dagvaardt W. Appels de PDOS voor de Rechtbank van eerste aanleg te Leuven. De Rechtbank stelt vast dat de BTK-werknemers geen deel uitmaakten van het gemeentebestuur en niet uit de gemeentekas werden bezoldigd, zodat de BTK-prestaties niet in aanmerking dienen te worden genomen bij de berekening van het overheidspensioen.

Artikel 160 van de Nieuwe Gemeentewet doet aan die vaststelling geen afbreuk, aldus de Rechtbank. Die bepaling wijkt af van de algemene regel dat enkel de jaren als vast benoemd personeelslid in aanmerking komen, maar zij is enkel van toepassing op de werknemers die deel uitmaakten van het gemeentebestuur en uit de gemeentekas werden bezoldigd.

Alvorens uitspraak te doen, stelt de Rechtbank evenwel, op verzoek van W. Appels, de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. W. Appels merkt allereerst op dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de toekenning van het pensioen op grond van de in aanmerking te nemen jaren, enerzijds, en de berekening van het pensioen op grond van de prestaties geleverd gedurende de in aanmerking genomen jaren, anderzijds. De vraag of - naar analogie met de regeling van het staatspensioen - voor het gemeentelijk pensioen vereist is dat het loon van de betrokkene door de gemeente werd betaald, betreft een toekenningsvoorwaarde en geen berekeningswijze. De vraag wie het loon voor de BTK-prestaties betaalde, houdt dus geen verband met de berekening van het pensioen maar met de toekenning ervan (het recht op pensioen voor de betrokken prestaties). Derhalve zouden de artikelen 1 en 6 van de wet van 21 juli 1844 niet mogen worden aangevoerd om de bedoelde prestaties uit te sluiten. Artikel 156 van de Nieuwe Gemeentewet heeft het immers enkel over de berekening en niet over de toekenning van het pensioen. Het in het geding zijnde verschil in behandeling is bijgevolg niet redelijk verantwoord, maar dat verschil in behandeling zou niet volgen uit de schending van het gelijkheidsbeginsel, maar uit een foutieve lezing van artikel 156, eerste lid, van de Nieuwe Gemeentewet.

A.1.2. Vervolgens gaat W. Appels nader in op de reden waarom de betaling uit de Staatskas wordt geëist door de wet van 21 juli 1844. Die reden zou verband houden met het feit dat bepaalde ambtenaren aanvankelijk aanspraak konden maken op een betere pensioenregeling dan de door de voormelde wet tot stand gebrachte regeling. Vóór de inwerkingtreding van die wet werden die ambtenaren niet « uit de Staatskas » betaald, maar door een eigen pensioenkas. Zij werden dus uitgesloten van de regeling omdat zij reeds recht hadden op een gunstiger pensioen. De verwijzing naar de betaling uit de Staatskas zou met andere woorden geen toekenningsvoorwaarde zijn, maar een verwijfsformule. Het in het geding zijnde verschil in behandeling is bijgevolg niet redelijk verantwoord, maar dat verschil in behandeling zou niet volgen uit de schending van het gelijkheidsbeginsel, maar uit een foutieve lezing van de artikelen 1 en 6 van de wet van 21 juli 1844.

A.1.3. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 25 april 1933, waaruit artikel 156 van de Nieuwe Gemeentewet is overgenomen, leidt W. Appels af dat artikel 160 van dezelfde wet niet vereist dat de betrokkene uit de gemeentekas is betaald om recht te hebben op het overheidspensioen. Het zou volstaan dat hij diensten heeft bewezen aan de gemeente. Indien artikel 156 het minimum bepaalt, dan zou dat minimum op grond van artikel 160 kunnen worden opgetrokken. Hij besluit dat het verschil in behandeling tussen, enerzijds, een vast benoemd personeelslid van een gemeente, dat vóór zijn benoeming contractueel in dienst was van die gemeente en door die gemeente werd betaald en, anderzijds, een vast benoemd personeelslid van dezelfde gemeente, dat vóór zijn benoeming werkzaam was bij die gemeente in het bijzonder tijdelijk kader en door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening werd betaald, niet redelijk verantwoord is. Ook het verschil in behandeling tussen, enerzijds, een vast benoemd personeelslid van een gemeente, dat in de loop van zijn loopbaan hetzij een periode loopbaanonderbreking nam, hetzij een verlof genoot dat met dienstprestaties wordt gelijkgesteld en, anderzijds, een vast benoemd personeelslid van dezelfde gemeente, dat vóór zijn benoeming werkzaam was bij die gemeente in het bijzonder tijdelijk kader en door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening werd betaald, acht hij niet redelijk verantwoord.

A.2.1. Volgens de Ministerraad heeft de prejudiciële vraag in essentie betrekking op artikel 160 van de Nieuwe Gemeentewet, dat de civiele diensten als tijdelijke beambte in aanmerking neemt om het overheidspensioen vast te stellen. Hij merkt evenwel op dat het uitgangspunt van de prejudiciële vraag onnauwkeurig is. De gepresteerde diensten onder het BTK-statuut worden immers wel in aanmerking genomen om de pensioenrechten vast te stellen, weliswaar niet voor het overheidspensioen maar voor het pensioen als werknemer.

A.2.2. De Ministerraad is van oordeel dat het onderscheid in de pensioenregeling tussen de tijdelijke beambten, enerzijds, en de tewerkgestelde werklozen die in het bijzonder tijdelijk kader werkzaam waren, anderzijds, op een objectieve grondslag berust. De artikelen 1 en 6 van de algemene wet van 21 juli 1844 op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen vermelden immers als voorwaarde dat de persoon aan wie een pensioen wordt verleend, door de Staatskas bezoldigd moet zijn. De voorwaarde van de artikelen 156 en 160 van de Nieuwe Gemeentewet dat, alvorens een personeelslid van de gemeente in aanmerking kan komen voor een overheidspensioen, de tewerkstelling van dat personeelslid noodzakelijkerwijze door de gemeente moet zijn gefinancierd, past aldus in het kader van de reeds decennialang bestaande logica van het bestaan van een bezoldiging van de tewerkstellende overheid. De BTK-werknemers voldoen niet aan dat financieringscriterium, aangezien hun loon niet door de gemeente maar door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening werd betaald. Uit het arrest nr.128/2013 van het Hof van 26 september 2013 leidt de Ministerraad af dat het financieringscriterium een objectieve grondslag vormt voor een verschil in behandeling inzake overheidspensioenen.

A.2.3. Vervolgens zet de Ministerraad uiteen dat het onderscheid in de pensioenregeling pertinent en redelijk verantwoord is, gelet op het doel van de wetgever. Met artikel 156 van de Nieuwe Gemeentewet beoogde de wetgever de vast benoemde personeelsleden van de lokale besturen een overheidspensioen toe te kennen. Met artikel 160 van de Nieuwe Gemeentewet beoogde hij ook de in contractueel verband gepresteerde diensten, in geval van een latere vaste benoeming, in aanmerking te nemen om het overheidspensioen vast te stellen. De betrokken personen oefenden tijdens hun contractuele tewerkstelling bij de gemeente immers functies uit die evengoed in statutair verband konden worden uitgeoefend. In die omstandigheden achtte de wetgever het billijk om de in contractueel verband gepresteerde diensten eveneens in aanmerking te nemen. De BTK-werknemers daarentegen oefenden tijdens hun contractuele tewerkstelling bij de gemeenten geen functies uit die evengoed in statutair verband konden worden uitgeoefend. De gemeenten dienden op grond van de BTK-wet immers een aanvraag te doen van een project van tewerkstelling. Bovendien behielden de BTK-werknemers het statuut van werkzoekende. De wetgever kon dus op goede gronden van oordeel zijn dat voor de BTK-diensten de pensioenregeling voor werknemers van toepassing was. Ook de betrachting van de wetgever om de betaalbaarheid van de pensioenen niet in het gedrang te brengen, vormt een legitieme doelstelling.

A.2.4. De Ministerraad is ten slotte van oordeel dat het onderscheid in de pensioenregeling geen kennelijk onevenredige gevolgen doet ontstaan. Personen die in het verleden in het bijzonder tijdelijk kader waren tewerkgesteld, zullen immers voor die periode nog altijd aanspraak maken op een werknemerspensioen. Zij kunnen dus - weliswaar in een ander pensioenstelsel - pensioenaanspraken opbouwen voor de betrokken periode. Gelet op de tijdelijke duur van het BTK-statuut, zal de impact van het niet in aanmerking nemen van die periode voor de berekening van het overheidspensioen bovendien beperkt blijven.

A.3.1. Volgens W. Appels heeft de wet van 25 april 1933 omtrent de pensioenregeling van het gemeentepersoneel, die overgenomen werd in de artikelen 156 en volgende van de Nieuwe Gemeentewet, een afzonderlijke pensioenregeling voor de lokale ambtenaren tot stand gebracht, zodat de wet van 21 juli 1844 niet als de basisregeling voor de gemeentelijke pensioenen kan worden beschouwd. Hij is voorts van oordeel dat de uitbreiding van het pensioen tot de tijdelijke beambten enkel kan slaan op de groep van de tijdelijk beambten aangeworven voor een buitengewoon, tijdelijk of toevallig werk, aangezien de tijdelijke beambten die een bestendige functie uitoefenden reeds aanspraak konden maken op het gemeentelijk pensioen.

A.3.2. Het in het geding zijnde verschil in behandeling is naar het oordeel van W. Appels niet redelijk verantwoord ten aanzien van het doel van de wetgever, dat erin bestaat aan tijdelijke beambten die zijn aangeworven om een buitengewoon, tijdelijk of toevallig werk uit te voeren en op die manier civiele diensten leverden aan de gemeente, een gemeentelijk pensioen toe te kennen. Hij betwist overigens dat de BTK-werknemers tewerkgestelde werklozen waren. Het ging daarentegen om gesubsidieerde contractuelen, aangezien zij een loon ontvingen en met een arbeidscontract werden aangeworven. Niet de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, die weliswaar hun loon subsidieerde, maar de betrokken gemeente was hun werkgever. Andere gesubsidieerde contractuelen (de zogenaamde gesco's of gesubsidieerde contractuelen) zouden

overigens wel recht hebben op een gemeentelijk pensioen, indien zij naderhand vast benoemd werden, terwijl zij evenmin voorkwamen in de personeelsformatie van de gemeenten.

A.3.3. W. Appels betwist voorts « de reeds decennialang bestaande logica van het bestaan van een bezoldiging van de tewerkstellende overheid » waaraan de Ministerraad refereert, aangezien die is gestoeld op de wet van 21 juli 1844 die zoals eerder reeds betoogd niet van toepassing is. Om een soortgelijke reden zou ook de verwijzing naar het arrest nr. 128/2013 niet relevant zijn. De verwijzing naar de budgettaire last, ten slotte, zou voorbijgaan aan het feit dat het gemeentebesturen zelf zijn die - minstens via de responsabiliseringsbijdrage - het pensioen van hun gewezen, naderhand benoemde contractuelen moeten betalen.

A.4.1. De Ministerraad merkt op dat de feitelijke achtergrond en de vraag naar de correcte toepassing van een wetbepaling irrelevant zijn voor de beoordeling van een prejudiciële vraag. Hij wijst er tevens op dat het Hof enkel kan nagaan of de bepaling waarover het wordt ondervraagd, in de door de verwijzende rechter gekozen interpretatie, bestaanbaar is met de grondwettelijke bepalingen die de prejudiciële vraag vermeldt en dat het Hof zich, wat de toetsing aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, niet kan uitspreken over categorieën van personen die niet het voorwerp uitmaken van de prejudiciële vraag. De zogenaamde gesco's zouden overigens, in tegenstelling tot de BTK-werknemers, deel uitmaken van de openbare instelling waar ze werken en door die instelling worden bezoldigd.

A.4.2. Het standpunt van W. Appels inzake de kwalificatie van de voorwaarde van bezoldiging door de overheid als « toekenningsvoorwaarde » voor een overheidspensioen is volgens de Ministerraad niet consistent. Aan de ene kant zou het betaald worden uit de Staatskas een toekenningsvoorwaarde zijn, maar aan de andere kant zou het slechts een verwijsformule betreffen. De Ministerraad beklemtoont dat de financiering door een ten laste van de tewerkstellende gemeente toegekende bezoldiging een objectieve en redelijk te verantwoorden toekenningsvoorwaarde is voor het vaststellen van een overheidspensioen.

- B -

B.1. De gemeenten zijn ertoe gehouden hun vast benoemde personeelsleden een pensioen te waarborgen, dat wordt berekend volgens de regels die gelden voor de ambtenaren (artikel 156 van de Nieuwe Gemeentewet).

Het pensioen van de statutaire ambtenaren wordt geregeld in de algemene wet van 21 juli 1844 op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen. Die wet is van toepassing op de ambtenaren die « ingevolge een vaste benoeming of ingevolge een door of krachtens de wet daarmee gelijkgestelde benoeming, deel uitmaken van het algemene bestuur en uit de Staatskas worden bezoldigd » (artikel 1, eerste lid). Zij bepaalt de voorwaarden voor toelating tot het pensioen en de in aanmerking te nemen diensten (artikelen 1 tot 7) en regelt de wijze waarop het pensioen wordt berekend (artikel 8).

Artikel 160 van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt :

« In geval van vaste benoeming, worden de civiele diensten als tijdelijk beambte bewezen, aan de gemeenten, aan de instellingen die ervan afhangen, aan de verenigingen van de gemeenten, alsmede de diensten bewezen door de brigadecommissarissen en de gewestelijke ontvangers, in aanmerking genomen om de rechten op het pensioen van de belanghebbenden en van hun rechthebbenden vast te stellen ».

B.2. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de diensten die in aanmerking worden genomen om de pensioenrechten van het personeelslid van de gemeente vast te stellen.

In de regel komen enkel de diensten gepresteerd als vast benoemd personeelslid in aanmerking. Artikel 160 van de Nieuwe Gemeentewet voert een afwijking in van die regel.

Volgens de verwijzende rechter is de afwijking enkel van toepassing op werknemers die deel uitmaakten van het gemeentebestuur en uit de gemeentekas werden bezoldigd. Werknemers met het statuut van bijzonder tijdelijk kader (BTK) maakten geen deel uit van het gemeentebestuur en werden niet uit de gemeentekas bezoldigd. De BTK-prestaties zouden derhalve niet onder de voormelde afwijking vallen.

Het Hof onderzoekt in de regel een norm in de interpretatie die de verwijzende rechter eraan geeft.

Uit die interpretatie vloeit voort dat personeelsleden van de gemeente die vóór hun vaste benoeming bepaalde diensten of prestaties hebben verricht, verschillend worden behandeld naargelang het gaat om « civiele diensten als tijdelijk beambte » of, zoals dat het geval is voor de eisende partij voor de verwijzende rechter, « prestaties in het kader van het bijzonder tijdelijk kader ». De eerstgenoemde diensten worden in aanmerking genomen om de pensioenrechten van het personeelslid en van zijn rechthebbenden vast te stellen, terwijl de BTK-prestaties daarvoor niet in aanmerking worden genomen.

Het Hof dient te onderzoeken of dat verschil in behandeling het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt. De draagwijdte van de prejudiciële vraag kan niet worden uitgebreid tot andere categorieën van personeelsleden.

B.3. Bij het bepalen van zijn pensioenbeleid beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

Indien evenwel een wettelijke pensioenregeling bepaalde categorieën van personen beoogt en andere categorieën niet, of indien eenzelfde regeling van toepassing wordt gemaakt op categorieën van personen die zich in een wezenlijk verschillende situatie bevinden, dient het Hof te onderzoeken of de in het geding zijnde bepalingen evenredig zijn met het nagestreefde doel en of zij geen onevenredige gevolgen hebben ten aanzien van de situatie van de ene of de andere van die categorieën van personen. Van discriminatie zou derhalve slechts sprake zijn indien het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van de pensioenregels een onevenredige beperking van de rechten van de daarbij betrokken personen met zich zou meebrengen.

B.4. De pensioenregeling van de ambtenaren is in beginsel voorbehouden aan statutair benoemde ambtenaren. De uitbreiding van die regeling tot andere categorieën van personen is een uitzondering op dat beginsel en kan bijgevolg enkel beperkend worden opgevat.

Hetzelfde geldt voor de diensten die in aanmerking worden genomen om de pensioenrechten van de betrokken ambtenaar vast te stellen. Artikel 160 van de Nieuwe Gemeentewet, dat een afwijking invoert van de regel dat enkel de diensten gepresteerd als vast benoemd personeelslid in aanmerking komen, dient derhalve beperkend te worden begrepen.

B.5. De wet van 22 december 1977 betreffende de budgettaire voorstellen 1977-1978 voerde een bijzonder tijdelijk arbeidskader in, naast de particuliere sector en de overheidssector.

Dat tijdelijke arbeidscircuit berustte volgens de parlementaire voorbereiding hoofdzakelijk op twee beginselen :

« - nieuwe arbeidsplaatsen creëren zodat wie door werkloosheid is getroffen de mogelijkheid krijgt om te werken en op die manier te ontkomen aan de nadelige gevolgen van onvrijwillige inactiviteit;

- de aanzienlijke geldmiddelen die voor het ogenblik aan de werkloosheidsuitkeringen worden besteed, valoriseren door hen die het voordeel ervan genieten, aan te wijzen voor werkzaamheden of activiteiten die nuttig zijn voor de gemeenschap » (*Parl. St.*, Kamer, 1977-1978, nr. 113/1, p. 29).

Krachtens de wet van 22 december 1977 waren de werknemers die in het bijzonder tijdelijk kader werden tewerkgesteld, verbonden door een arbeidsovereenkomst voor werklieden of bedienden. Zij bleven ingeschreven op de lijsten der werkzoekenden van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (artikel 84). Tegelijk werd hun de mogelijkheid geboden de arbeidsovereenkomst op soepele wijze te beëindigen teneinde op een passende werkaanbieding in de particuliere sector of de overheidssector te kunnen ingaan (artikel 85).

Wanneer zij door de overheid in dienst werden genomen, ontvingen de werknemers een loon gelijk aan het beginloon dat werd toegekend aan een ambtenaar met dezelfde beroepskwalificatie (artikel 86). Het loon werd betaald door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, die ook wat de sociale zekerheidsverplichtingen betreft werd geacht de werkgever te zijn (artikel 87).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de BTK-werknemers geen deel uitmaakten van de diensten waar zij tijdelijk werden tewerkgesteld :

« Het bijzonder tijdelijk kader mag niet leiden tot de invoering van een nieuwe categorie van ambtenaren van de Staat of van de ondergeschikte besturen; de werknemers die in dit bijzonder tijdelijk kader worden tewerkgesteld, worden in geen geval opgenomen in de diensten waar zij aan het werk worden gezet; zij moeten worden beschouwd als personen die wachten op een vaste betrekking, hetzij in de particuliere sector, hetzij in de overheidssector » (*ibid.*, p. 30).

De betrokken bepalingen waren van toepassing tot 30 juni 1990. Het bijzonder tijdelijk kader werd immers uitdrukkelijk opgevat als « een wisselmaatregel die er komt in afwachting dat de moeilijke toestand die in onze geïndustrialiseerde landen op het gebied van de tewerkstelling heerst, opnieuw normaal wordt » (*ibid.*, p. 30).

B.6. De voormelde specifieke kenmerken van het bijzonder tijdelijk kader en inzonderheid de finaliteit ervan, die in hoofdzaak erin bestond werklozen de gelegenheid te bieden zich ten dienste te stellen van de gemeenschap, verantwoordend, rekening houdend met

de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de wetgever ter zake beschikt, dat de BTK-prestaties niet in aanmerking worden genomen om de pensioenrechten van het personeelslid en van zijn rechthebbenden vast te stellen, terwijl de « civiele diensten als tijdelijk beambte » daarvoor wel in aanmerking worden genomen.

De in het geding zijnde bepalingen houden geen onevenredige beperking in van de rechten van de betrokken personen. Zij staan immers niet eraan in de weg dat de BTK-prestaties in aanmerking worden genomen om de pensioenrechten als werknemer te bepalen.

Dat laatste werd in een antwoord op een parlementaire vraag door de bevoegde minister bevestigd :

« Diensten gepresteerd als tewerkgestelde werkloze hetzij in het bijzonder tijdelijk kader, hetzij in het derde arbeidscircuit, komen niet in aanmerking voor de pensioenberekening van de openbare sector, zelfs niet als er een benoeming op volgde. Wel bouwen de betrokkenen door deze prestaties pensioenrechten op in de werknemersregeling, waarop ze sowieso een beroep kunnen doen. Als werkloze ontvangen ze immers voor die periodes geen bezoldiging ten laste van de staat, maar wel een werkloosheidsuitkering.

Ik heb op het ogenblik geen plannen om de pensioenwetgeving voor de openbare sector aan te passen en niet alleen om principiële redenen. Het in aanmerking nemen van die dienstjaren voor het pensioen van de openbare sector zou immers een belangrijke bijkomende pensioenlast meebrengen. In de huidige budgettaire omstandigheden is dit *de facto* onmogelijk » (vraag nr. 3-754, *Hand.*, Senaat, 21 april 2005, nr. 3-108, p. 68).

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 156 en 160 van de Nieuwe Gemeentewet, in samenhang gelezen met de artikelen 1 en 6 van de algemene wet van 21 juli 1844 op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 25 september 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Alen